

bylo naloženo se služebně starším st-lem, protizákonné dotčení jeho subj. práva, stížnost to vytýkající jest důvodnou a musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 10.557.

Živnostenské právo (Slovensko): Výrobu umělých zubů lze za platnosti živn. zák. č. 259/24 provozovati toliko na základě koncese podle § 22 bodu 27 cit. zák.

(Nález ze dne 19. května 1933 č. 8838.)

Věc: Eugen W. v Bratislavě proti ministerstvu obchodu o anulování živnostenského listu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městský notářský úřad v Bratislavě vydal st-li živn. list ze 3. srpna 1928 na výrobu umělých zubů se stanovištěm v Bratislavě, jako na živnost svobodnou. Zemský úřad v Bratislavě výnosem z 2. září 1929 z moci úřední tento živn. list zrušil a zakázal st-li podle § 73 živn. zák. další provozování živnosti výroby umělých zubů, v podstatě proto, že zhotovování (výroba) umělých zubů, i když se děje na objednávku lékařů neb zubních techniků a pro obchodní účely, je integrující součástí živnosti zubních techniků, která byla v § 22 bodu 27 živn. zák. prohlášena za živnost koncesovanou, jejíž udělení náleží podle § 239 odst. 2 cit. zák. živn. úřadu II. stolice, takže městský notářský úřad v Bratislavě nebyl povolán vydati st-li živn. list na výrobu umělých zubů bez průkazu způsobilosti jako na živnost svobodnou.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. obch. odvolání st-lovu z důvodů výnosu v odpor vzatého a podotklo k námitkám odvolání toto: »Zákonem ze 14. dubna 1930 č. 303 Sb. nebylo zrušeno nařízení býv. uh. min. vnitra č. 112.026/11, ježto v § 2 cit. zák. se praví, že živnost zubní techniky mohou vykonávati jenom ti zubní technické, kteří do vydání tohoto zákona nabyli příslušného živn. oprávnění, a to jak platnými ustanoveními v jednotlivých součástech čsl. státu jest stanoveno. Cit. nař. zahrnuje výrobu umělých zubů a chrupů pod pojem zubní techniky (§§ 2 a 3). Poněvadž zákonem z 10. října 1924 č. 259 Sb. byla v § 22 bodu 27 živnost zubních techniků prohlášena za živnost koncesovanou, jest k jejímu udělení na základě předloženého průkazu způsobilosti oprávněn toliko živn. úřad II. stolice. Z důvodu toho bylo odvolání jako neodůvodněné zamítnouti.«

Ve stížnosti na toto rozhodnutí podané se konstatuje, že min. nařízením č. 112.026/1911 bylo zakázáno zubním lékařům vyráběti zuby aneb chrupy k účelům obchodním, po případě na objednávku jiných lékařů a tvrdí se, že tato otázka nebyla upravena zák. č. 303/20. Kdyby byla bývala tímto zákonem úplně zrušena živnost zubotechnická, byla by nastala mezera v živn. řádu a otázka výroby zubů pro účely obchodní zůstala by mimo rámec zákonné úpravy. Ježto podle § 1 posled. odstavce živn. zák. č. 259/24 všechny živnosti, které nejsou prohlášeny za koncesované nebo řemeslné, jsou živnosti svobodné, není důvodu, aby případ, o který jde, posuzován byl s hlediska koncesovaných živností. Ci-

tování min. nař. č. 112.026/1921 v § 4 zák. č. 303/20 mělo prý za účel jen vymezení rozsah oprávnění zubních techniků, kteří buď před účinností tohoto zákona aneb sice po účinnosti jeho způsobem v něm uvedeným nabyli tohoto živn. oprávnění. Po lhůtě, stanovené v § 3 tohoto zák. ustanovení cit. min. nař. o rozsahu živnosti zubního technika pozbyla platnosti a nelze jich na nové případy použít. Platí-li ve příčině zubů, resp. umělé náhrady zubů a chrupů jedině ustanovení § 1 cit. zák. a nelze-li podle pojmání lékařské vědy a lékařů výrobu zubů k účelům obchodním subsumovati pod toto ustanovení, není důvodu, aby na daný případ použito bylo ustanovení o zubních technicích.

Podle toho je na sporu jedině otázka, je-li výroba umělých zubů živností svobodnou, jak tvrdí st-l, aneb je-li integrující součástí koncesované živnosti zubních techniků, jak usuzuje žal. úřad. O této otázce uvažil nss toto:

Rozsah živnosti zubotechnické byl vymezen v § 4 zák. č. 303/20 o zubním lékařství a zubní technice v ten rozum, že zubní technické, kteří vykonali s úspěchem praktickou zkoušku (§ 3 odst. 1 a 2), jakož i kteří byli od této zkoušky osvobozeni (§ 3 odst. 3), mohou mimo oprávnění v § 2 odst. 1 zmíněná, vykonávat veškeré úkony na zubech a chrupu, jaké jsou nutny k tomu, aby mohli provést umělou náhradu zubů a chrupu. V § 2 odst. 1 se pak stanoví, že zubní technické, kteří do vydání tohoto zákona nabyli příslušného živn. oprávnění, mohou je vykonávat v rozsahu, jak platnými ustanoveními v jednotlivých součástech čsl. republiky je stanoveno. Podle toho byla nabytá oprávnění k provozování zubní techniky v platnosti zachována.

Předpisy o nabytí oprávnění po vydání tohoto zákona jsou obsaženy v § 2 odst. 2. Podle nich mohou oprávnění k provozování zubní techniky nabytí pouze osoby, které v den vyhlášení tohoto zákona vyhovovaly podmínkám, jež jsou podle ustanovení od té doby platných v jednotlivých částech čsl. republiky stanoveny pro nabytí koncese neb oprávnění k provozování zubní techniky, aneb které ve zmíněný den měly odbytu 3letou učební dobu a měli výuční vysvědčení. Také tito zubní technické byli podle ustanovení § 4 prohlášeni za oprávněny vykonávat živnost svou v rozsahu, jak je v jednotlivých součástech čsl. republiky stanoveno. Na Slov. byl rozsah živnosti zubotechnické stanoven v příloze k normativnímu nař. býv. uh. mín. vnitra č. 112.026/1911 B. M. Podle §§ 2 a 3 tohoto výnosu byla živnost zubního technika řemeslem vázaným na průkaz způsobilosti a obsahovala oprávnění na zhotovování umělých zubů aneb chrupů výlučně jen na objednávku zubních lékařů, resp. pro obchodní účely. Na tomto stavu nastala dnem účinnosti živn. zák. č. 259/24 změna pouze potud, že živnost zubních techniků byla prohlášena v § 22 bodě 27 za živnost koncesovanou. O živnost zubotechnickou jde také tenkrát, když uchazeč nedomáhá se veškerých oprávnění v §§ 2 a 3 cit. výnosu vyjmenovaných, nýbrž jen jednoho, aneb několika z nich.

Že do rozsahu oprávnění této živnosti náleží výroba umělých zubů, jest se zřetelem k obsahu cit. paragrafů nepochybně a plyne z povahy živnosti samé. Dlužno proto zkoumati toliko, zda toto jednotlivé oprávnění, je-li samo o sobě předmětem živn. podnikání, lze charakterisovati jako živnost zubotechnickou s omezeným rozsahem nebo jako živnost,

která svou podstatou — svým užším rozsahem — se od živnosti zubo-technické tak odlišuje, že jest živností jinou, jež — nejsouc sama o sobě zařazena ani mezi živnosti řemeslné, ani mezi živnosti koncesované — byla by živností volnou.

Nss uvážil, že po živnostensku vyráběné umělé zuby jsou výlučně uzpůsobeny a upotřebitelné, aby mohla býti provedena umělá náhrada zubů. Se zřetelem k tomu patří tato živn. činnost k podstatným oprávněním, jež jsou zubním technikům po případě zubním lékařům s vyloučením kohokoli jiného vyhrazena. Z ustanovení §§ 2 a 3 přílohy k normativnímu nař. býv. uher. min. vnitra č. 112.026/1911 je patrno, že i provozování jednotlivých oprávnění, jejichž souhrn tvoří obsah řemeslné živnosti zubotechnické, resp. od počátku účinnosti živn. zák. č. 259/24 koncesované živnosti zubních techniků, spadá pod ustanovení platná pro živnost zubních techniků. Pak lze však výrobu umělých zubů provozovati pouze na základě koncese udělené podle § 22 bodu 27. živn. zák. a nikoli jako živnost svobodnou.

Když žal. úřad potvrdil v pořadí instančním rozhodnutí zem. úřadu, kterým byl anulován živn. list, vydaný st-li na výrobu zubů jako živnost svobodnou, odstranil zákonu se přičící živn. oprávnění, a nemá st-l pravdu, tvrdí-li, že nař. rozhodnutím byl porušen zákon.

Č. 10.558.

Zaměstnanci veřejní. — Legionáři: * Legionářům, kteří v době po 1. září 1919 byli ustanoveni státními úředníky, započítává se trojnásobná služba legionářská do postupu platového a časového počínajíc onou hodnotní třídou, které jmenováním nabyli.

(Nález ze dne 19. května 1933 č. 8956.)

V ě c: Josef B. v Praze (adv. Dr. Viktor Svoboda z Prahy) proti ministerstvu zahraničních věcí (odb. r. Em. Dyk) o zápočet služby legionářské.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l — legionář — byl dekretem min. zahr. ze 7. října 1920 jmenován konsulárním oficiálem v min. zahr. se zařazením do X. třídy hodn. 1. stupně platového. Na přihlášku k propočtení služební doby podle zák. č. 222/20 byla st-li výměrem min. zahr. ze 7. června 1921 propočtena služební doba podle zák. č. 222/20 a vl. nař. č. 666/20 v trvání 7 roků 4 měsíců incl. služby legionářské k 1. lednu 1921 s tím, že na jeho služebních požitcích nenastává žádná změna. Výměrem min. zahr. ze 7. června 1921 byla st-li na základě zák. č. 462/19 a vl. nař. č. 151/20 započtena služba legionářská od 3. listopadu 1917 do 30. listopadu 1919 trojnásobně, t. j. ve výši 6 roků 3 měsíců pro postup do vyšších služebních požitků, jakož i pro výměru požitků pensijních, s tím podotčením, že započtením této doby nenastává v jeho požitcích změna, a že do požitků vyšší platové stupnice postoupí dnem 1. července 1922.

Když st-li byl opraven průkaz legionářský, žádal podáním z 22. května 1923 o opravení dekretu ze 7. června 1921, načež výměrem min.